

Det næste Punkt, jeg vil omtale, er Principet for Rabenes Klassifikation. Den høitærede Minister sagde, at han havde haft den Tanke og fastholdt den længe, at lade alle Præster faae samme Løn med Ret til Alberstillæg. Jeg troer, at det er rigtigt og i Kirken Interesse, at Ministeren har opgivet den, foruden af mange andre Grunde tillige fordi det for Præsternes Udvikling er godt, at der er forskjellige Trin i Indtægter, ikke blot efter Alder, men efter den forskjellige Individualitet, Dygtighed og Virksomhed. Men den ærede Minister har altsaa opstillet Præstekaldene i forskellige Klasser. Hvad Principet derfor angaaer, har Ministeren selv udtalt, at han er gaaet historisk frem. De Kald, der ere store, vedblive at være store, skjøndt de nedsettes, og de Kald, der ere smaa, blive større, men komme i nederste Klasse. Gradationen mellem Kaldene indbyrdes er altsaa historisk, med andre Ord den er aldeles tilfældig. Men Tilfældigheden er her ikke til saa stor Skade, fordi alle Præsterne væsentlig have den samme Virksomhed og der er Noget, der, som den ærede Minister sagde, høder derpaa, nemlig at Levemaaden kan have uddannet sig paa en vis Maade. Dette berører dog igjen paa Familienforhold m. m., saa at det ikke har saamegen Betydning. Naar man vil gaae ind paa en Omregulering af de Geistliges Lønning, bør man ved Siden af, hvad man vil indrømme det historisk Overlevede, efter min Mening, tage Hensyn til Embedernes Arbeidsbyrde, fordi man maa kræve baade større Arbeidsvillighed og større Arbeidskraft til visse Embeder, end til andre, og det finder nu slet ikke Sted, eller i en meget ringe Grad. Der gives store Kald, der have en ringe Arbeidsbyrde, og smaa med en meget stor. Hvad Arbeidsbyrden angaaer, kunde man vel sige, at enhver Præst skal prædike og gjøre sig al mulig Umage for sit Kald. Men for det Første er der en Byrde, som især ældre Geistlige lægge stor Vægt paa, om Kaldet har een eller to Kirker — i Sylland endogsaa undertiden tre, men hvor der ikke skal prædiktes hver Søndag — og som gjør Arbejdet vanskeligere. Dernæst kommer hele den private Sjælesørgervirksomhed, hvormeget besværligere er den ikke i et Sogn paa 4,000 Mennesker end i et paa 2,000? Dertil

kommer Byrden med Skolevæsenet. Hvilken Forskjel gjør det ikke, om der er een eller fire Skoler? Hvilken Indflydelse har Indbyggertallet endvidere ikke paa Deeltagelsen i fattigvæsenet? Men Fortiden har ikke overleveret os en Gagebestemmelse, hvor dette Hensyn er taget, og derfor fremtræde disse Mangler, fordi det historiske Princip er beholdt som det eneste Princip. Jeg skal fremføre nogle Exempler herpaa. Det 4de mindste Kald i Sjællands Stift med Hensyn til Befolkningen er Vallensbæk Kald i Smørum og Søkkelunds Herreder; det har ikke mere end 406 Indbyggere, og da det er en frugtbar Egn, ere de concentrerede paa et lille Terrain. Der er kun een Skole og een Kirke. Det er altsaa et meget let Kald. Efter det historiske Princip er det opført til 3die Klasse, altsaa med 1,400 Rd. Indtægt. Under Ransø og Thune Herreder vil man finde Ørsted og Daastrup Kald, der har 1,297 Mennesker. — altsaa over tre Gange saa mange som Vallensbæk — og to Kirker, men det faaer den samme Løn. 3 samme Herreder findes Haudrup og Søllerød Kald med 704 Mennesker, 2 Kirker, men det er kommet op i fjerde Klasse med 1,600 Rd. Jeg skal endnu tage et Exempel, hvor jeg troer, at Misforholdet vil træde meget stærkt frem. Under Ringe—Frederiksborg Herreder findes Skibby Kald med een Kirke og 723 Mennesker. Det er ifølge det historiske Princip opført med 1,600 Rd., men derimod er Slangerup og Uvelse Kald med 1,926 Mennesker — altsaa 3 Gange saamange — og to Kirker kun opført med 1,400 Rd. Der er et Kald, som jeg tilfældigviis kender noget nærmere til, da jeg har været Rigsdagsmand for dette Distrikt, Kregome og Binderød Kald med to Kirker, lidt over 2,000 Mennesker — der hører en Flekke eller halv Rjøbstad dertil — men det er kun opført med 1,200 Rd. Det staaer altsaa i næstnederste Klasse og nedenunder det lille Skibby Kald med een Kirke og 723 Mennesker. Dog skulde jeg troe, at ved denne Ansættelse er det ikke Historien, men et mangelfuldt historisk Vidnesbyrd, der har været afgjørende. Jeg troer ikke, at jeg udtaler nogen Dobbelt over den sidst afbødte Præst i Kregome og Binderød ved at sige, at han neppe var